

Malezya'da 5 hafta...

Gülşah Makasçı
Uzman
İnsan Kaynakları
Deloitte Türkiye

Merhaba! Ben Gülşah. Dört yıla yakın bir süredir Deloitte bünyesinde İnsan Kaynakları departmanında çalışıyorum. Geçtiğimiz Ağustos ayında yaklaşık 5 hafta süren bir sosyal sorumluluk projesi için Malezya'daydım. Proje dâhilinde kimsesiz çocukların yaşadığı bir sivil toplum kuruluşunda gönüllü olarak İngilizce öğretmenliği yaptım. Uzun bir süredir yapmayı düşündüğüm ancak cesaret edemediğim bu macera için son kararımı verdim ve internet üzerinden başvurumu gerçekleştirdim. Mülakat süreçlerini tamamlayıp kabul aldıktan sonra biriken yıllık izinlerimi bu deneyimi yaşamak üzere kullanmaya karar verdim ve yola çıktım. Zorlayıcı olacağını tahmin ettiğim ama aynı zamanda düşüncesinin bile bana heyecan verdiği bu proje hayatımın belki de dönüm noktası oldu diyebilirim. Projeye katılma kararı aldığım anda biraz gergindim ve korkuyordum. İlk defa konfor alanımın dışına çıkıp farklı bir kültürde, farklı hayat şartları ile karşılaşacaktım. Ancak aldığım güzel yorumlar ve başlatmış olduğumuz bağış kampanyası beni cesaretlendirdi.

Ve Malezya'dayım...

İlk gün 3 aktarma sonrası gideceğim şehre vardım. Beni karşıladılar, kalacağımız yere vardığımızda tüm çocuklar kapıda. Hepsisiyle tanıştık, onların adetlerine göre. Tüm çocuklar elimi sırayla alınlarına koydular. Bu şekilde selamlaşmalarını ilginç bulsam da alıştım. Sonrasında çok yorgun olduğum için beni kalacağım odaya götürdüler. Bir yer yatağı verdiler, hemen uyumuşum.

Gece uyanıp, odamdan çıktığımda yere atılmış birkaç yer yatağına tüm çocukların sıralandığını gördüm. Önümden bir kertenkele geçti. Tuvalet yöneldim ışık yoktu, telefonumun ışığını kullandım ve tuvaletin yalnızca yere açılmış bir delik olduğunu görünce geri döndüm. Başımı yastığa koydum ve maceralı bir beş haftanın beni beklediğini o an daha iyi anladım. Ertesi gün yoldan geldiğim için duşa girmek istediğimde de bundan farklı bir manzara ile karşılaşmadım. Evlerimizdeki gibi bir duş ve sıcak su yoktu. Çeşme suyunu küflenmiş bir haznede biriktirip oradan tasla alarak yıkıyorlardı.

Beni en çok zorlayan şart temizlikti diyebilirim. Daha sonra çocukların bu suda yıkandıklarını düşünerek kendimi bu düşünceye alıştırmaya çalıştım. Hayal ettiğimden çok farklı ve zorlayıcıydı burası.

10'u daha küçük yaşta, yaklaşık 25 tane öğrencim oldu. Sabah küçük çocuklar ile öğleden sonra ise ergenlik çağındaki kızlar ile ders yapıp vakit geçiriyorduk. Kendilerini tanıtmak için neler yapmaktan hoşlandıklarını sorduğumda verdikleri cevaplar ile dış dünyaya ait herhangi bir bilgileri olmadığını anladım. Onlara İngilizce dil bilgisi öğretmektense günlük yaşamda kullanabilecekleri şeyler öğretmeye karar verdim. İlk olarak işe, evdeki her şeyin üzerine İngilizce karşılıklarını yazarak başladım. Elimden geldiğince temizlik konusunda da yönlendirmeler yaptım. Küçük çocukların hepsine diş fırçası olarak dişlerini fırçalamayı öğrettim. Alışkanlık edinip devam ederler mi bilemiyorum ancak daha önce bilmedikleri bir şeyle karşılaştıkları için hepsinin hoşuna gitti ve bunu görmek bile beni mutlu etmeye yetti.

Gün içinde oyunlar oynayıp İngilizce şarkılar dinleyerek çok güzel vakit geçirdik. Çocuklarla vakit geçirmek beni zorlayan tüm zor şartları unutturuyordu. İki haftanın sonunda bu yaşam tarzına alışmıştım bile. Güzelliklerin yanında zorlandığım başka bir konu ise yemeklerdi. Yemeklerin baharatlı olmasının dışında bulunduğum kuruluştaki hayat şartlarının zorluğundan ötürü üç öğün pirinç haşlaması pişiriliyordu. Bir pirinç ne kadar kötü olabilir diye düşünebilirsiniz. Ancak alışkın olduğumuzdan çok farklıydı. Süt içme yaşındaki çocukların üç öğün bunu yediğini görmek çok üzücüydü. Ve günün sonunda bu yemeği bile yiyemediğim için kendimden utandığım anlar oldu. Onlar için çok normaldi, çünkü başka bir şey görmemişlerdi, tatmamışlardı. Orada bulunduğum süre zarfında sık sık market alışverişi yapıp sevebilecekleri şeyler almaya çalıştım. Elimde yiyecek bir şey görmeleri onları o kadar mutlu ediyordu ki sevinçlerini görüp ağlamamak elde değildi. Malezya Müslüman bir ülke ve Kurban Bayramı'nı kutluyorlar. Bayram boyunca

orada olduğum için bayram öncesinde kızlarla yaptığımız dersimizde hepsinden birer dilek kartı hazırlamalarını ve içine birer not yazmalarını istedim. Ailesinin maddi durumu iyi olmadığı için buraya bıraktığı ve burada büyüyen bir öğrencimin yazmış olduğu not beni çok duygulandırdı. Notta bayramı ailesiyle kutlayamadığını ama gönüllülerle birlikte olduğu için mutlu olduğunu yazıyordu. Günlük rutine daldığım, çoğu zaman ailemi ikinci plana attığım zamanlar gözümün önüne geldi, değerlerini bilemediğim her dakika için utandım.

Benim serüvenim hem fiziksel hem de psikolojik olarak biraz zorlayıcı oldu. İçinde bulunduğum hayatı ve yeni tanıştığım bu hayatı karşılaştığımda çok da önem vermediğim küçük şeylerin ne kadar değerli olduğunu gördüm. Günlük hayatlarımızda kafamıza taktığımız birçok şeyin aslında ne kadar boş olduğunu anladım. Tanıştığım bu küçük çocuklar benim gözümü dünyanın gerçeklerine açtılar ve adeta bir tokat yedim diyebilirim. Oraya gitmekle hayatımın en zor, aynı zamanda da en doğru kararını verdiğimi anladım. İyi ki gittim ve iyi ki onlarla tanışma şansım oldu. Dönerken onları arkamda bıraktığımda düşününce onlara haksızlık yapmışım, kendimi oradan kurtarmışım gibi hissettim ve düşüncesi bile beni çok rahatsız etti. Keşke hepsini buraya getirip iyi şartlarda büyümelerini sağlama şansım olsaydı. İçimi rahatlatan tek şey onlara bir şeyler öğrettiğimi bilmek ve toplanılan bağışlarla onlara günlük hayatlarında kullanabilecekleri şeyler alıp bir katkı sağladığımı görmektir. Bu benim için gerçekten unutulmaz bir deneyimdi. Aileleri olmamasına rağmen her zaman gülümsemeleri ve mutlu olabilmelerini hiç unutmayacağım. Umarım onlar da her zaman beni hatırlarlar. Herkesin hayatında kısa bir süre de olsa bu tecrübeyi deneyimlemesi gerektiğini düşünüyorum.

Bu yolculukta beni destekleyen herkese teşekkürler!